

POSLANICA PAPEŽA FRANČIŠKA ZA MISIJONSKO NEDELJO 2017

»Misijon v osrčju krščanske vere«

»Dragi bratje in sestre, tudi letos nas svetovni misijonski dan združuje ob osebi Jezusa Kristusa, »prvega in največjega evangelizatorja« (Pavel VI., Apostolska spodbuda *Evangelii nuntiandi*, 7), ki nas neprestano vabi, da oznanjamo evangelij ljubezni Boga Očeta v moči Svetega Duha. Ta dan nas vabi k ponovnemu premišljevanju o poslanstvu v osrčju krščanske vere. Cerkev je namreč misijonska po naravi; če to ne bi bila, ne bi bila več Kristusova Cerkev, ampak eno izmed združenj, ki bi kaj kmalu iztrošilo svoj smisel in izginilo. V svetu, zmedenem zaradi mnogih utvar, velikega nezadovoljstva, in raztrganem zaradi bratomornih vojn, ki po krivičnem prizadenejo najbolj nedolžne, smo poklicani, da si zastavimo nekaj vprašanj, ki se dotikajo naše krščanske istovetnosti in odgovornosti, ki jo imamo kot verniki. Kaj je temelj misijona? Kaj je srce misijona? Katere življenjske drže so za misijon nujno potrebne?

Misijon in preobrazbena moč Kristusovega evangelija, je Pot, Resnica in Življenje

1. Poslanstvo Cerkve, namenjeno vsem ljudem dobre volje, je utemeljeno na preobrazbeni moči evangelija. Evangelij kot dobra novica, ki s seboj prinaša nalezljivo veselje, vsebuje in ponuja novo življenje: vstalega Jezusa, ki s posredovanjem svojega oživljajočega Duha postane za nas Pot, Resnica in Življenje (prim. Jn 14,6). Je Pot, ki nas vabi, da ji sledimo z zaupanjem in pogumom. S tem ko sledimo Jezusu kot svoji Poti, izkušamo Resničnost in dobimo njegovo Življenje, ki je polnost občestva z Bogom Očetom v moči Svetega Duha. To nas osvobaja vsake oblike egoizma in je izvir ustvarjalnosti v ljubezni.

2. Tako preobrazbo želi Bog Oče od svojih sinov in hčera. Ta preobrazba se izraža tako, da ga častijo v duhu in resnici (prim. Jn 5 4,23–24) v življenju, ki ga navdihuje Sveti Duh, v hoji za Jezusom Kristusom in v slavo Boga Očeta. »Božja slava je živi človek« (sv. Irenej, *Adversus haereses IV*, 20, 7). Na ta način je oznanjevanje evangelija živa in učinkovita beseda, ki postaja to, kar oznanja (prim. Iz 55,10–11) – Jezus Kristus, ki neprenehoma postaja meso v vsaki človeški okoliščini (prim. Jn 1,14).

Misijon in Kristusov *kairos*

3. Poslanstvo Cerkve torej ni širjenje niti verske ideologije niti vzvišene etike. Mnoga svetovna gibanja prinašajo visoke ideale in izražajo spoštovanja vredne etične drže. Po cerkvenih misijonih Jezus Kristus nadaljuje evangelizacijo in svoje delovanje, zato predstavljajo *kairos*, ugoden čas odrešenja v zgodovini. Z oznanjevanjem evangelija Jezus postaja vedno znova naš sodobnik, da bi vsak, ki ga sprejme z vero in ljubeznijo, izkusil moč preobrazbe Duha Vstalega, ki oplaja človeštvo in stvarstvo in kot dež namaka zemljo. »Njegovo vstajenje ni stvar preteklosti. Vsebuje življenjsko moč, ki je prepojila svet. Kjer se vse zdi mrtvo, spet povsod poženejo znamenja vstajenja. Je moč brez primerjave« (Apostolska spodbuda *Evangelii gaudium*, 276).

4. Ne pozabimo, da »na začetku kristjanovega bitja ni neka etična odločitev ali velika ideja, ampak srečanje s konkretnim dogodkom, s konkretno Osebo, ki daje njegovemu življenju novo obzorje in s tem njegovo odločilno usmeritev« (Benedikt XVI., *Deus caritas est*, 1). Evangelij je Oseba, ki se nam neprenehoma podarja in nas neprestano vabi, naj jo sprejmemo s ponižno in dejavno vero, da tako delimo svoje življenje z dejavno soudeležbo pri velikonočni skrivnosti smrti in vstajenja. Evangelij po krstu postane izvir novega življenja, osvobojeno vladavine greha ter razsvetljeno in prerajeno s Svetim Duhom. Po birmi postane okrepčujoče maziljenje, ki z istim Duhom kaže nove poti in načine pričevanja ter bližine. Po evharistiji postane hrana novemu človeku in »zdravilo nesmrtnosti« (Ignacij Antijohijski, *Epistula ad Ephesios*, 20, 2).

5. Svet najbolj potrebuje evangelij Jezusa Kristusa. Po Cerкви nadaljuje svoje poslanstvo usmiljenega Samarijana in zdravi krvaveče rane človeštva; nadaljuje poslanstvo Dobrega Pastirja in neprestano išče izgubljene na krivih in brezciljnih poteh. Hvala Bogu, ne manjka pomenljivih izkušenj, ki pričujejo o moči preobrazbe evangelija. V mislih imam študenta Dinka, ki za ceno lastnega življenja reši pred gotovo smrtjo študenta iz plemena Nuer. V mislih imam bogoslužje na severu Ugande, v Kitgumu, kjer so divjali krvavi spopadi upornikov, ko je misijonar skupaj z verniki ponavljal Jezusove besede na križu: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si nas zapustil?« – obupan krik bratov in sester križanega Gospoda. Bogoslužje je bilo za ljudi vir velike tolažbe in poguma. Lahko pomislimo na mnoga pričevanja o tem, kako evangelij pomaga premagovati zapiranje, spopade in rasizem ter spodbuja spravo, bratstvo in deljenje dobrin.

Misijon navdihuje duhovnost nenehnega izhoda, romanja in izgnanstva

6. Poslanstvo Cerkvje pospešuje duhovnost nenehnega izhoda – da »zapustimo svojo udobnost in pogumno dosežemo vsa obrobja, ki potrebujejo luč evangelija« (Apostolska spodbuda *Evangelii gaudium*, 20). Poslanstvo Cerkvje spodbuja naravnost k nenehnemu romanju skozi življenjske puščave, skozi različne izkušnje lakote in žeje po pravičnosti. Poslanstvo Cerkvje navdihuje nenehno izkušnjo odprtosti, da bi človeku, žejnemu neskončnosti, pokazali stanje begunca na poti do končne domovine, razpetega med »že« in »še ne« nebeškega kraljestva.

7. Misijon Cerkvje govori, da ni sama sebi namen, temveč orodje in posrednica kraljestva. Cerkev, ki je zazrta sama vase in se veseli zemeljskih uspehov, ni Kristusova Cerkev, njegovo križano in poveljano telo. Zato moramo imeti veliko raje »obtolčeno Cerkev, ki je ranjena in zamazana, ker je šla ven na ceste, kakor pa bolno Cerkev, ki se zaradi svoje zaprtosti in lagodnosti oklepa lastne varnosti« (Apostolska spodbuda *Evangelii gaudium*, 49).

Mladi, upanje misijona

8. Mladi so upanje misijona. Jezus Kristus in veselo oznanilo, ki ga je oznanil, še vedno prevzema mnoge mlade. Iščejo poti, na katerih bi uresničili pogum in navdihe srca v službi človeštva. Mnogi mladi »spričo trpljenja na svetu, prispevajo svojo solidarno pomoč in se lotevajo različnih oblik dejavnosti in prostovoljstva. [...]

Kako lepo je, če so mladi »sopotniki vere«, srečni, da prinašajo Jezusa na vsako cesto, na vsak trg, na vsak konec sveta!« (Apostolska spodbuda *Evangelii gaudium*, 106). Naslednje splošno redno zasedanje škofovske sinode, ki bo leta 2018 na temo »Mladi, vera in razločevanje«, je ugoden trenutek, da pritegnemo mlade k skupni misijonski odgovornosti, ki potrebuje njihovo bogato domišljijo in ustvarjalnost.

Delo papeških misijonskih družb

9. Papeške misijonske družbe so dragoceno orodje za spodbujanje vsake krščanske skupnosti, da preseže svojo omejenost in gotovost ter odrine na globoko, da bi vsem oznanila evangelij. Po globoki vsakdanji misijonarski duhovnosti in rednem spodbujanju mladine, odraslih, družin, duhovnikov, redovnic in redovnikov ter škofov, v vsakem raste misijonarsko srce. Svetovni dan misijonov, ki ga spodbuja *Papeška družba za širjenje vere*, je primeren trenutek, da misijonsko srce krščanskih skupnosti sodeluje z molitvijo, pričevanji in darovi, da bi odgovorile na velike in obsežne potrebe evangelizacije.

Misijonariti z Marijo, Materjo evangelizacije

10. Dragi bratje in sestre, misijonarimo z zgledom Marije, ki je Mati evangelizacije. Navdihnjena od Svetega Duha je sprejela Besedo življenja v globino svoje ponižne vere. Naj nam Devica Marija pomaga, da bomo tudi mi izrekli svoj »da« v nujnosti oznanjevanja Jezusove vesele novice v našem času. Naj nam izprosi novo gorečnost velikonočnih kristjanov, da bomo vsem ponesli evangelij življenja, ki zmaguje nad smrtjo. Naj prosí za nas, da si pridobimo sveto gorečnost iskanja novih poti, po katerih bo dar odrešenja došel do vseh ljudi.«

V Vatikanu, na binškošti, 4. junija 2017

papež Frančišek